

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce PROPERTY PODNIKATELSKÁ a.s.**, se sídlem Podnikatelská 15, Plzeň, zastoupeného Mgr. Petrem Vlachem, advokátem, se sídlem Guldenerova 4, Plzeň, proti **žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobách proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni ze dne 27. 11. 2011, čj. 8551/12-1600-403424 a čj. 8549/12-1600-403424

t a k t o :

- I. **Žaloby s e z a m í t a j í.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

1. Žalobou vedenou u Krajského soudu v Plzni pod sp.zn. 57 Af 7/2013 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni ze dne 27. 11. 2011, čj. 8549/12-1600-403424 (*dále jen „napadené rozhodnutí – dopočet penále za odvod do Národního*

fondy“), kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Plzni ze dne 30. 4. 2012, čj. 286091/12/138983401345, jímž byl vyměřen dopočet penále od 5. 5. 2010 do 30. 4. 2012 ve výši 1.382.510,- Kč (*dále jen „platební výměr na dopočet penále za odvod do Národního fondu“*), příslušné k odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 41.894.250,- Kč.

2. Finančním úřadem v Plzni byl vydán dne 28. 4. 2010 pod čj. 177796/10/138980401345 platební výměr na odvod, kterým byl žalobci jako příjemci dotace vyměřen odvod do Národního fondu za porušení rozpočtové kázně ve výši 41.894.250,-Kč (*dále jen „platební výměr na odvod do Národního fondu“*). Rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni ze dne 29. 12. 2010, čj. 10197/10-1700-401944 bylo odvolání žalobce proti tomuto platebnímu výměru na odvod zamítnuto.

3. Finanční úřad v Plzni vydal dne 3. 2. 2011 pod čj. 25067/11/138980/401345 platební výměr na penále za období od 11. 9. 2007 do 4. 5. 2010 ve výši 40.511.740,- Kč, příslušné k odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 41.894.250,- Kč vyměřenému výše uvedeným platebním výměrem na odvod (*dále jen „platební výměr na penále – odvod do Národního fondu“*). Odvolání žalobce bylo rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni čj. 6143/11-1700-401944 zamítnuto.

4. Následně Finanční úřad v Plzni vyměřil dopočet penále až do výše odvodu, a to platebním výměrem ze dne 30. 4. 2012, čj. 286091/12/138983401345 na penále ve výši 1.382.510,- Kč (*dále jen „platební výměr na dopočet penále – odvod do Národního fondu“*), příslušné k odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 41.894.250,- Kč. O odvolání proti platebnímu výměru na dopočet penále bylo rozhodnuto rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni ze dne 27. 11. 2011, čj. 8549/12-1600-403424, jehož zrušení se žalobce žalobou vedenou pod sp.zn. 57 Af 7/2013 domáhal.

II.

5. Žalobou vedenou u Krajského soudu v Plzni pod sp.zn. 57 Af 8/2013 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni ze dne 27. 11. 2011, čj. 8551/12-1600-40342427 (*dále jen „napadené rozhodnutí – dopočet penále za odvod do státního rozpočtu“*), kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Plzni ze dne 30. 4. 2012, čj. 286053/12/138983401345, jímž byl vyměřen dopočet penále až do výše odvodu ve výši 460.836,- Kč (*dále jen „platební výměr na dopočet penále za odvod do státního rozpočtu“*), příslušné k odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 13.964.750,- Kč.

6. Finančním úřadem v Plzni byl vydán dne 28. 4. 2010 pod čj. 177807/10/138980401345 platební výměr na odvod (*dále jen „platební výměr na odvod do státního rozpočtu“*), kterým byl žalobci jako příjemci dotace vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 13.964.750,-Kč. Rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni ze dne 29. 12. 2010, čj. 10196/10-1700-401944 bylo odvolání žalobce proti platebnímu výměru na odvod zamítnuto.

7. Finanční úřad v Plzni vydal dne 3. 2. 2011 pod čj. 24702/11/138980/401345 platební výměr na penále za období od 11.9.2007 do 4.5.2010 ve výši 13.503.914,- Kč, příslušné k odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 13.964.750,- Kč vyměřenému platebním výměrem na odvod (*dále jen „platební výměr na penále – odvod do státního rozpočtu“*). Odvolání žalobce bylo rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni čj. 6142/11-1700-401944 zamítnuto.

8. Následně Finanční úřad v Plzni vyměřil dopočet penále až do výše odvodu, a to platebním výměrem ze dne 30. 4. 2012, čj. 286053/12/138983401345 na penále ve výši 460.836,- Kč (*dále jen „platební výměr na dopočet penále – odvod do státního rozpočtu“*), příslušné k odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 13.964.750,- Kč. O odvolání proti platebnímu výměru na dopočet penále bylo rozhodnuto rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni ze dne 27. 11. 2011, čj. 8551/12-1600-403424, jehož zrušení se žalobce žalobou vedenou pod sp.zn. 57 Af 8/2013 domáhal.

III.

9. Usnesením ze dne 5. 2. 2013, čj. 57Af 7/2013-23, byly žaloby vedené pod sp.zn. 57 Af 7/2013 a sp.zn. 57 Af 8/2013 spojeny ke společnému projednání pod sp.zn. 57 Af 8/2013.

10. Dnem 1. 1. 2013 nabyl účinnosti zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, podle jehož § 7 písm. a) vykonává působnost správního orgánu nejbližší nadřízeného finančním úřadům Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně, které je ve smyslu § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) správním orgánem, na který přešla působnost Finančního ředitelství v Plzni. Soud proto žalovaným označil Odvolací finanční ředitelství.

11. Rozpočtová pravidla byla upravena zákonem č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „rozpočtová pravidla“*). Postup správců daní, práva a povinnosti daňových subjektů a třetích osob, které jim vznikají při správě daní, byly upraveny zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „daňový řád“*).

IV.

12. Odvod za porušení rozpočtové kázně (viz odst. 2 a 6) - Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 11. 2013, čj. 57 Af 11/2011-186 byly zamítnuty žaloby proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni ze dne 29. 12. 2010, čj. 10197/10-1700-401944 a čj. 10196/10-1700-401944. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, čj. 10 As 10/2014-43 (dostupném na www.nssoud.cz) byla zamítnuta kasační stížnost proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Plzni.

13. Penále k odvodu za porušení rozpočtové kázně (viz odst. 3 a 7) – Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 11. 2013, čj. 30 Af 22/2011-96 byly zamítnuty žaloby proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni ze dne 16. 8. 2011, čj. 6143/11-1700-401944 a čj. 6142/11-1700-401944. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2014, čj. 10 As 48/2014 – 35, (dostupném na www.nssoud.cz) byla zamítnuta kasační stížnost proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Plzni.

14. V dané právní věci se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí týkajících se dopočtu penále za odvod do Národního fondu a za odvod do státního rozpočtu (viz odst. 1 a 5).

V.

15. Žalobce v obou žalobách argumentoval shodně. Uvedl, že u Krajského soudu v Plzni vede již čtyři žaloby proti témuž žalovanému o skutkově a právně shodné věci (57 Af 11/2011 a 30 Af 22/2011). Dvě žaloby se týkají odvodu za porušení rozpočtové kázně a dvě penále za něj. Druhé z uvedených správních žalob se od této správní žaloby odlišují jen obdobím, za jaké je penále vyměřeno. Ve všech správních žalobách je základní otázkou existence porušení rozpočtové kázně žalobcem, přičemž ve správních žalobách o penále je tato otázka předběžnou otázkou, jejíž vyřešení je nezbytné pro rozhodnutí ve věci samé.

16. Dle žalobce jsou napadená rozhodnutí nezákonná, neboť jimi byl zkrácen na subjektivních právech, zejména na právu vlastnit majetek a na právu na spravedlivý proces zaručených čl. 2 odst. 2, čl. 11 odst. 1 a 5 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť žalovaný potvrdil správnost rozhodnutí prvoinstančního správce daně, které bylo pro závažné vady nezákonné. Tím žalovaný zkrátil žalobce na jeho subjektivních právech stejným způsobem a ve stejném rozsahu, jak toto učinil prvoinstanční správní orgán.

17. Žalobce uvedl, že žalovaný napadenými rozhodnutími potvrdil správnost rozhodnutí Finančního úřadu v Plzni (*dále jen „finanční úřad“*), která 1) vycházela z nesprávného právního posouzení věci – existence porušení rozpočtové kázně a počátku prodlení s odvodem za toto porušení; 2) nerespektovala překážku věci pravomocně rozhodnuté a bez toho, aby finanční úřad disponoval příslušnou pravomocí, přezkoumával správnost rozhodnutí jiného správního orgánu – Ministerstva průmyslu a obchodu (*dále jen „Ministerstvo“*); 3) porušovala právo žalobkyně na právní jistotu v rozhodování orgánů veřejné správy, čímž ji krátila na právu na spravedlivý proces.

18. Dále žalobce uvedl, že námitky, kterými napadá rozhodnutí žalovaného, se vztahují k nesprávnosti posouzení předběžné otázky, zda žalobce v rámci realizace projektu Nájemní hala porušil rozpočtovou kázeň, či nikoli. O této otázce žalovaný již sice rozhodl v rámci svého rozhodování o odvolání proti platebním výměrům na odvod za porušení rozpočtové kázně, avšak podle právního názoru žalobce neznamená toto předchozí posouzení předběžné otázky žalovaným nemožnost jejího opětovného posouzení ve vztahu k penále za porušení rozpočtové kázně. Proto jsou námitky žalobce, jež jsou z velké části shodné s námitkami proti rozhodnutím ve věci vyměření vlastního odvodu, dle jeho názoru použitelné i ve vztahu k posouzení zákonnosti vyměřeného penále za odvod za porušení rozpočtové kázně. Podle právního názoru žalobce je penále za porušení rozpočtové kázně samostatným nárokem svého druhu, nikoli příslušenstvím pohledávky – odvodu za porušení rozpočtové kázně. Tento právní názor vychází ze srovnání institutu penále za porušení rozpočtové kázně s úrokem a penálem daní. Ustanovení § 2 odst. 5 daňového řádu výslovně definuje pojem „příslušenství daně“, kterým se rozumí i úroky a penále, kdy příslušenství sleduje osud daně. Zákon o rozpočtových pravidlech, nedefinuje penále jako příslušenství pohledávky, a proto je penále nutno považovat za samostatný nárok, jehož osud nemusí sledovat osud odvodu za porušení rozpočtové kázně. Proto je možné přezkoumávat existenci podmínek pro jeho vyměření, tj. skutečnost, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, samostatně, bez ohledu na výsledek posuzování této otázky v jiném řízení, v řízení ve věci samé. Žalovaný však takto nepostupoval a při své rozhodování vycházel ze svých předešlých rozhodnutí, která vydal v řízení na odvod za porušení rozpočtové kázně, což žalobce považoval za podstatnou vadu napadených rozhodnutí. Právní názor žalovaného, že posouzení, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, jako předběžné otázky při posuzování správnosti vyměření penále za něj,

by znamenalo překročení principu "ne bis in idem", a znamenalo by dvojí projednání téže záležitosti, je dle žalobce nesprávný. Předmětem řízení ve věci odvodů za porušení rozpočtové kázně nebylo rozhodnutí o porušení rozpočtové kázně, ale rozhodnutí o vyměření povinnosti zaplatit peníze, z důvodu tohoto porušení. Otázka, zda došlo či nedošlo k tomuto porušení, byla u všech rozhodnutí jen otázkou předběžnou, a výrok z žádného dosavadního rozhodnutí finančního úřadu nezní, že se určuje, že žalobce porušil rozpočtovou kázeň. Neexistuje-li tedy takové autoritativní rozhodnutí správního orgánu o otázce, která je pro posouzení důvodnosti vyměření penále předběžnou otázkou, neexistuje ani překážka, aby žalovaný tuto předběžnou otázku posoudil opětovně, a případně i odlišně od předchozích posouzení, a odvolací námitky žalobce, které se týkaly právě nesprávného posouzení předběžné otázky, byly legitimní. Pokud by tomu tak nebylo, ztratilo by význam přezkoumávání rozhodnutí o penále druhoinstančním orgánem, případně by zákonodárce upravil rozsah odvolacích důvodů proti penále, jen na otázky jeho výše, počátku běhu apod., nikoli již na důvodnost jeho vyměření. Tak tomu ale není, a rozpočtová pravidla ani daňový řád neomezují adresáta rozhodnutí o penále v rozsahu jeho odvolacích námitek. V daném případě ani poučení na platebním výměru na penále neobsahuje nic o tom, že by proti němu bylo možno podat odvolání jen o určitých otázkách, nikoli o důvodnosti vyměření odvodu. Argumentuje-li žalovaný překážkou "ne dvakrát o tomtéž", sám ji porušuje, ve vztahu k posouzení splnění podmínek pro poskytnutí dotace. Jak k této otázce argumentuje žalobce níže, je dotace, z níž spor o penále vychází, dotací "ex post", tedy je vyplácena až poté, co její příjemce dokončí podporovaný projekt a poskytovatel dotace posoudí, zda příjemce splnil všechny podmínky pro její vyplacení. V tomto případě poskytovatel dotace Ministerstvo před jejím vyplacením posoudilo podporovaný projekt, provedlo kontrolu na místě samém, kontrolu dokladovou, mělo k dispozici i kolaudační rozhodnutí, o které žalovaný opírá své tvrzení, že byla porušena rozpočtová kázeň, a Ministerstvo dospělo k závěru, že žalovaný splnil všechny podmínky, aby mu dotace byla vyplacena, a dotaci vyplatilo. Pokud následně finanční úřad a žalovaný posuzují, zda žalobce porušil rozpočtovou kázeň, rozhodují o otázce, zda před poskytnutím dotace splnil podmínky pro její vyplacení, což však již předtím učinilo MPO, a tedy sám žalovaný porušuje právní zásadu "ne bis in idem", ale i překážku věci pravomocně rozhodnuté.

19. Žalobce uvedl, že byl příjemcem podpory poskytované Ministerstvem ze státního rozpočtu a strukturálních fondů v rámci OPMP (operační program průmysl a podnikání), kterou použil v rámci realizace projektu číslo 1.2 R/239 „Nájemní hala“. Ministerstvo poskytlo dotaci až „ex post“, po ukončení projektu. Vyplacení dotace předcházela žádost o její vyplacení, jejíž nedílnou součástí bylo i kolaudační rozhodnutí vydané stavebním úřadem – Magistrátem města Plzně, odborem stavebně správním, ze dne 20.6.2007 č.j. STAV/1609/07/REI-08, ve kterém byl účel užívání Nájemní haly uveden jako „Skladování strojů a zařízení potravinářského průmyslu“, a dále fyzická kontrola projektu provedená Ministerstvem na místě samém. Teprve po posouzení splnění podmínek dotace, které stanovilo Ministerstvo, vyplatil tento poskytovatel žalobkyni dotaci. Následně proběhlo u žalobkyně několik kontrol ze strany Ministerstva, z nichž žádná neshledala jakékoli porušení podmínek dotace žalobcem, a tedy důvod pro odvod za porušení rozpočtové kázně, přičemž jedna z kontrol proběhla na základě podnětu kontrolních pracovníků žalovaného a další z kontrol (kontrola ze dne 11. 9. 2009) se speciálně zaměřila na kontrolu skutečností, které

správní orgány obou stupňů považovaly za porušení podmínek dotace. Oprávněnost přijetí dotace potvrdil její poskytovatel - Ministerstvo - i písemně dne 16. 8. 2011.

20. Vedle uvedených kontrol prováděných poskytovatelem dotace, proběhla u žalobce finanční kontrola provedená žalovaným a na jejím základě následná kontrola provedená finančním úřadem. Kontroly provedené územními finančními orgány posoudily stav plnění podmínek dotace žalobcem za vadný a jejich výsledkem bylo vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně a následné vyměření penále, kdy řízení o něm, resp. rozhodnutí o něm, je předmětem těchto žalob. Pro rozhodnutí o zákonnosti vyměření penále za odvod za porušení rozpočtové kázně je podstatná vada, která má, dle posouzení žalovaného ve výše označených řízeních o odvodu za porušení rozpočtové kázně, spočívat v nesprávné kolaudaci Nájemní haly, čímž mělo vzniknout prodlení s dokončením projektu. Nájemní hala byla původně zkolaudována pro účel Skladování strojů a zařízení potravinářského průmyslu. Od počátku v ní však probíhala činnost podřaditelná pod příslušný OKEČ (výroba potravinářských výrobků a nápojů) a žalobce postupně, podle požadavků vyhledaného nájemce, uzpůsoboval halu tomu účelu a následně provedl její rekolaudaci. Správní orgány obou stupňů považovaly za okamžik prodlení žalobce s odvodem za porušení rozpočtové kázně, a tedy i počátek běhu penále, den 11. září 2008, což je den, kdy žalobce obdržel od žalovaného vyplacenou dotaci. Podle této konstrukce územních finančních orgánů tak byl žalobce v prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně okamžikem, kdy na základě kladného rozhodnutí Ministerstva mu byla dotace vyplacena. Takové posouzení však žalobce považoval za nesprávné a nezákonné. Vyplacení dotace orgány Ministerstva žalobci je svým charakterem rozhodnutím, neboť jde o výsledek určitého řízení upraveného zákonem i podmínkami pro poskytnutí dotace. K rozhodnutí dochází faktickým úkonem, tj. bankovním příkazem k poukázání peněz žalobci. Na charakteru takového rozhodnutí nemění nic ani skutečnost, že rozhodnutí není činěno určitou písemnou formou (např. usnesením apod.). Je-li vyplacení dotace žalobci výsledkem rozhodnutí ve věci samé a nelze ho napadnout žádným řádným opravným prostředkem, má vyplacení dotace charakter pravomocného rozhodnutí. Následné zkoumání oprávněnosti přijetí dotace žalobcem jako jejím příjemcem je porušení zásady překážky věci pravomocně rozhodnuté. K tomuto závěru lze dospět výkladem § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. Podle citovaného ustanovení je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem. Vzhledem k tomu, že žalobce realizoval projekt výstavby Nájemní haly z vlastních prostředků, nikoli z dotace, ta mu byla vyplacena až po dokončení projektu, je z logiky věci vyloučeno, aby dotaci neoprávněně použil. Přezkum (ze strany žalovaného i finančního úřadu) toho, zda žalobce dotaci přijal oprávněně či nikoli, je přezkumem nikoli chování žalobce, ale správnosti rozhodnutí Ministerstva jako poskytovatele dotace. Tím, že správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že žalobce přijal dotaci neoprávněně, že mu neměla být vyplacena, byť jsou žalobce i Ministerstvo přesvědčeni o nesprávnosti posouzení věci územními finančními orgány, nemůže být za případné nesprávné rozhodnutí poskytovatele dotace (Ministerstvo) trestán žalobce vyměření penále za odvod za porušení rozpočtové kázně. Rozhodnutí obou stupňů v obou případech proto žalobce označil za nesprávná a nezákonná. Dále k tomu žalobce uvedl, že z rozpočtových pravidel ani z daňového řádu (a jemu předcházejícího zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) nevyplývá pravomoc územních finančních

orgánů přezkoumávat správnost a zákonnost rozhodnutí jiných správních orgánů vydaných v jejich působnosti.

21. Činnost žalobce v rámci realizace projektu OPPP byla opakovaně kontrolována poskytovatelem dotace, který neshledal pochybení. Je nezadatelným právem každého účastníka správního řízení mít právo na právní jistotu v právních vztazích a na legitimní očekávání výsledku řízení. Jestliže kontroly prováděné jinými orgány, než územními finančními orgány, a zvláště jde-li o kontroly prováděné poskytovatelem dotace, neshledaly na straně žalobce žádné pochybení, má žalobce právo legitimně předvídat, že i jiné orgány veřejné správy, které posuzují tytéž, zcela totožné, otázky, dospějí ke stejným skutkovým zjištěním i právním závěrům. To, že se tak nestalo a závěry územních finančních orgánů, včetně žalovaného, jsou diametrálně odlišné od závěrů kontrolních orgánů Ministerstva, staví žalobce do naprosto nejistého právního postavení o tom, který z právních názorů jednotlivých reprezentantů orgánů veřejné správy je správný. To je stav, který je z hlediska práva na spravedlivý proces zcela nežádoucí, a tím, že žalovaný potvrdil správnost rozhodnutí finančního úřadu, zkrátil žalobce na jeho subjektivních právech, zejména na právu na spravedlivý proces.

22. Žalovaný nesprávně posoudil námitky žalobce, týkající se právní nemožnosti splnění podmínky kolaudace Nájemní haly k účelu, jaký orgány finanční správy považují za jediný správný. Žalobce o této námitce podrobně argumentoval v odůvodnění svého odvolání, na tyto argumenty v podrobnostech odkázal s tím, že právní názor žalovaného na tuto otázku považuje za nesprávný. Tvrdil, že mu nic nebránilo zkolaudovat Nájemní halu přímo k účelu konkrétní výroby, která v ní probíhá, když tato výroba zde probíhá od počátku a její charakter tedy musel být žalobci znám. Žalovaný pomíjí skutečnost, která mu musí být známa ze spisu, neboť jde o jednu z výhrad, kterou měl žalovaný v rámci finanční kontroly, a to, že od kolaudace Nájemní haly do jejího pronajmutí konkrétnímu nájemci uplynula doba několika měsíců. Kolaudace proběhla 20. června 2007, nájemní smlouva byla uzavřena 1. dubna 2008. V průběhu doby do uzavření nájemní smlouvy žalobce vyhledával vhodného nájemce, a poté přizpůsoboval Nájemní halu požadavkům nájemce. V době před kolaudací objektu v něm žádná výrobní činnost neprobíhala a argumentace žalovaného v této věci nemá oporu v důkazech, obsažených ve spisu. Stavba takového charakteru, jakým je Nájemní hala, jež má sloužit výrobě, nemůže být postavena a zkolaudována jako jakási univerzální stavba, způsobilá k jakékoli potravinářské výrobě. Jiná stavebně technická specifika vyžaduje výroba masných výrobků, jiná specifika by měla výroba pekařských výrobků, jiná výroba nápojů. Každou z těchto činností lze zařadit pod klasifikaci "výroba potravin a nápojů", avšak každá z nich bude mít svá specifika na stavebně technické provedení budovy, v níž je prováděna. Argumenty, které používá žalovaný při vypořádávání se s touto námitkou žalobce, jsou velmi zkreslené, zjednodušené a jsou činěné z pouhého teoretického, "akademického" pohledu žalovaného, který nezohledňuje faktický stav věci. Jestliže jedna z podmínek pro poskytnutí dotace se ukázala nesplnitelnou, nemůže být nesplnění této nesplnitelné podmínky považováno za porušení rozpočtové kázně, jak tuto otázku nesprávně posuzuje žalovaný.

23. Pokud by žalobce pominul veškerou dosavadní argumentaci o nesprávném posouzení předběžné otázky, zda došlo, či nedošlo k porušení rozpočtové kázně, a hypoteticky zvažoval situaci, že dotace neměla být vyplacena z důvodu nesprávné kolaudace Nájemní haly (což

však žalobce odmítá a je přesvědčen o oprávněnosti jejího poskytnutí), nelze odhlédnout od již opakovaně zmiňované úlohy Ministerstva jako poskytovatele dotace při jejím vyplacení. Žalobce o vyplacení dotace pouze požádal, to zda bude vyplacena, nezáleželo na jeho vůli. Subjektem, který o vyplacení dotace rozhodl, bylo Ministerstvo, které mohlo rozhodnout i negativně a dotaci nevyplatit. Proto i kdyby měl být žalobce povinován vrátit dotaci, tj. zaplatit odvod za porušení rozpočtové kázně, neměl by již být postihován placením penále za toto porušení, neboť žalobce nebyl tím, kdo stav žalovaným tvrzeného neoprávněného vyplacení dotace způsobil. Vyměření penále, navíc s počátkem penalizovaného období ode dne přijetí dotace, není sankcí za pochybení žalobce, ale za posouzení splnění podmínek pro poskytnutí dotace poskytovatelem, Ministerstvem, odchylně od toho, jak splnění těchto podmínek posuzuje žalovaný.

VI.

24. Žalovaný s odkazem na odůvodnění obou napadených rozhodnutí navrhoval zamítnutí obou žalob. Uvedl, že by nemělo být v rámci přezkoumání penále za porušení rozpočtové kázně opakovaně přezkoumáváno meritum věci, tj. otázka vlastního porušení rozpočtové kázně, jak vyplývá i z rozsudků sp.zn. 7 Afs 12912009-86, 57 Ca 1512009-47, 57 Ca 7212008-63, 30 Ca 36/2006-62, 57 Ca 117/2006, v nichž soud vyslovil právní názor, že žalovaný není oprávněn v řízení o uložení penále za porušení rozpočtové kázně řešit znovu otázku, zda v dané věci k porušení rozpočtové kázně došlo a v jakém rozsahu; v řízení o oprávném prostředku proti platebnímu výměru na penále je odvolací orgán, stejně jako soud v řízení soudním, limitován a nemůže se již zabývat námitkami směřujícími proti samotnému vyměření daně. Žalovaný se přesto k některým otázkám týkajícím se merita věci vyjádřil, a to sodně jako ve svých předcházejících rozhodnutích týkajících se odvodu za porušení rozpočtové kázně a penále k tomuto odvodu.

VII.

25. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o poskytnutí podpory z OPMP ze dne 28.8.2006, kde je mj. jako název projektu uvedeno: Nájemní hala, a v bodu 2.9. Předmět řešení projektu je v kolonce název činnosti podle OKEČ uvedeno Výroba potravinářských výrobků a nápojů. Předpokládané datum zahájení projektu bylo 15.9.2006, předpokládané datum ukončení projektu bylo 30.6.2007. Ministerstvo průmyslu a obchodu vydalo dne 29.12.2006 pod č.j. 2719-06/1.22-239/06/09100 rozhodnutí o poskytnutí dotace v rámci Operačního programu Průmysl a podnikání (OPMP). V rozhodnutí bylo konstatováno, že hodnotitelská komise uznala projekt žalobce (Nájemní hala) za způsobilý k poskytnutí dotace v souladu s cíli programu 1.2 REALITY. Dotace byla poskytnuta v souladu s žádostí ze dne 28.8.2006 a Podmínkami, a to ve výši maximálně 46 % uznatelných nákladů projektu, nejvýše však 41.894.250,- Kč, tj. 75 %, ze strukturálních fondů, a 13.964.750,- Kč, tj. 25 %, ze státního rozpočtu. V rozhodnutí bylo uvedeno, že dotace bude vyplácena zpětně na základě již realizovaných nákladů doložených příslušnými účetními doklady, a žalobce byl mj. poučen o tom, že při porušení podmínek poskytnutí dotace může být dotace nebo její část na základě zákona o rozpočtových pravidlech vymáhána příslušným správcem daně. V období od 1.10.2009 do 5.2.2010 byla Finančním úřadem v Plzni provedena u žalobce kontrola skutečností rozhodných pro stanovení povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně dle

zákona o rozpočtových pravidlech, přičemž předmětem kontroly byly prostředky poskytnuté na základě rozhodnutí Ministerstva ze dne 29.12.2006 č.j. 2719-06/1.22-239/06/09100. Výsledky kontroly byly zahrnuty ve Zprávě o výsledku kontroly č.j. 143706/2010/138980401345, která byla s žalobcem projednána dne 26.4.2010. Nedostatky, ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám, byly žalobci sděleny na str. 9 a 10, resp. 15 až 17 Zprávy. Následně byla vydána rozhodnutí Finančního úřadu v Plzni a Finančního ředitelství v Plzni, jak jsou uvedena výše.

VIII.

26. Krajský soud se nemohl zabývat námitkami, které svou povahou mířily do řízení o odvodu za porušení rozpočtové kázně. Žalobce v žalobě nezpochybnil existenci rozhodnutí, kterými mu byla řádně sdělena povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně, nezpochybnil ani existenci rozhodnutí, jímž mu bylo předepsáno penále náležející k tomuto odvodu za dobu od 11. 9. 2007 do 4. 5. 2010. Žalobce v žalobě opakovaně zpochybňoval zákonnost určení počátku počítání penále, když zdůraznil dobrou víru vzniklou na základě úkonů poskytovatele dotace (vyplacení dotace, opakované kontroly bez zjištění závad), v důsledku čehož byl přesvědčen, že není důvod pro odvod za porušení rozpočtové kázně. Dle žalobce je v případě obou nyní posuzovaných žalob směřujících proti rozhodnutím na dopočet penále za odvod do Národního fondu a do státního rozpočtu základní otázkou existence porušení rozpočtové kázně žalobcem, přičemž ve správních žalobách na penále je tato otázka předběžnou otázkou. K tomu soud uvádí, že bylo o obdobné žalobní námitce již krajským soudem rozhodnuto v rozsudku ze dne 29. 11. 2013, čj. 30 A 22/2011-96. Právní posouzení této otázky krajským soudem shledal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 8. 2014. čj. 10 As 48/2014-35 správním a kasační stížností žalobce obsahující shodnou právní argumentaci jako nyní v žalobě zamítl. Krajský soud rozhodující nyní o téže žalobní námitce žalobce nemá důvod se od závěrů učiněných ve své předchozí argumentaci a od závěrů učiněných Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku odchýlit.

27. Podle § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu se daní pro účely tohoto zákona rozumí *peněžitě plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle tohoto zákona*. Podle § 44a odst. 8 věty první rozpočtových pravidel *správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále vykonávají územní finanční orgány podle daňového řádu*. Podle § 2 odst. 5 daňového řádu *příslušenstvím daně se rozumějí úroky, penále, pokuty a náklady řízení, jsou-li ukládány nebo vznikají-li podle daňového zákona*. *Úroky, penále a pokuta za opožděné tvrzení daně sledují osud daně*.

28. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 8. 2014. čj. 10 As 48/2014-35 (penále k odvodu) úvodem poznamenal, že v této věci již rozhodoval rozsudkem ze dne 18. 7. 2013, čj. 1 Afs 53/2013-33 (odvod za porušení rozpočtové kázně), a tam vyjádřené právní závěry jsou závazné jak pro krajský soud, tak pro Nejvyšší správní soud, který v mezích tam učiněných právních závěrů přezkoumá odůvodnění rozhodnutí krajského soudu týkající se penále k odvodu.

29. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud zopakoval, že *„penále jsou ve vztahu k porušení rozpočtové kázně sekundárním nárokem, který je existenčně spjatý s povinností*

provést odvod za porušení rozpočtové kázně. Penále je příslušenstvím odvodu, a proto sleduje jeho osud (shodně také rozsudek NSS ze dne 1. 8. 2011, čj. 8 Afs 6/2011-86, bod 14). Pokud bylo penále stěžovatelce vyměřeno samostatným platebním výměrem, musí veškerá polemika s tím, zda skutečně k porušení rozpočtové kázně došlo, proběhnout v rámci přezkumu rozhodnutí o uložení odvodu, nikoliv rozhodnutí o sdělení předpisu penále, které na rozhodnutí o uložení odvodu toliko navazuje. V rámci přezkumu platebního výměru, jímž byl sdělen předpis penále, nelze přihlížet k námitkám proti zákonnosti rozhodnutí o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně (viz též rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 1 Afs 47/2009-45, věc městys Jimramov, bod 8, a dále již cit. rozsudek čj. 8 Afs 6/2011-86, body 15-16, nebo rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2009, čj. 7 Afs 129/2009-86, věc VHC - holding, a. s.). Rozsah přezkumu platebního výměru na penále odvolacím orgánem i soudem je tedy oproti přezkumu platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně limitován a je zaměřen zejména na posouzení, zda penále mělo být vůbec předepsáno, zda bylo předepsáno ve správné výši a za relevantní dobu (viz rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2013, čj. 9 Afs 4/2012-30, věc Zoologická zahrada Ústí nad Labem).“ Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „penále nejsou koncipována na základech subjektivní odpovědnosti, nýbrž odpovědnosti objektivní (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2008, čj. 9 Afs 65/2007-54). Proto pro vznik penále není rozhodné, zda stěžovatelka zavinila porušení rozpočtové kázně či prodlení s úhradou odvodu za porušení rozpočtové kázně.“

30. Za podstatnou označil Nejvyšší správní soud otázku, „zda i v situaci, že si stěžovatelka nebyla vědoma své povinnosti odvést obdržené prostředky dotace zpátky, se penále za včasné neprovedení odvodu za porušení rozpočtové kázně počítají ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny.“ Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že za porušení rozpočtové kázně byly dne 28. 4. 2010 žalobci vyměřeny odvody do státního rozpočtu a Národního fondu. Správce daně pak dne 3. 2. 2011 vydal platební výměry na penále za porušení rozpočtové kázně za období od 11. 9. 2007 do 4. 5. 2010.

31. Podle § 44a odst. 7 rozpočtových pravidel (ve znění zákona č. 30/2011 Sb.) je za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně podle odstavce 4 písm. b) a c) porušitel rozpočtové kázně povinen zaplatit penále ve výši 1 promile z částky odvodu za každý den prodlení, nejvýše však do výše tohoto odvodu. Penále se počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny nebo u návratných finančních výpomocí vráceny nebo nevyplaceny postupem podle odstavce 5 písm. b).

32. Dle Nejvyššího správního soudu v citovaném rozsudku: „Stěžovatelka předně namítá, že obecné posouzení charakteru penále jako „úroku z prodlení“ nelze aplikovat na její případ. Vznik povinnosti platit penále údajně nezáležel na vůli stěžovatelky, ale na vůli poskytovatele dotace, resp. na tom, jak poskytovatel posoudil, zda stěžovatelka podmínky pro přijetí dotace splnila. Stěžovatelka tedy byla nepřipustně sankcionována nikoli za to, že byla v prodlení se zaplacením odvodu, ale za to, že poskytovatel dotace posoudil splnění podmínek pro vyplacení dotace odlišně, než je následně posoudily orgány finanční správy. Stěžovatelce byla dotace poskytnuta až po dokončení projektu a kontrole splnění podmínek pro její poskytnutí poskytovatelem dotace. Pokud orgány finanční správy následně přezkoumávaly

oprávněnost použití dotace stěžovatelkou, fakticky přezkoumávaly nikoli chování stěžovatelky, ale správnost rozhodnutí poskytovatele dotace. K tomu je navíc stav, kdy dva orgány veřejné správy hodnotí skutkově a právně totožnou věc zcela odlišně, a toto odlišné hodnocení vede ke vzniku povinnosti stěžovatelky platit penále v řádech milionů korun, porušením základních principů právní jistoty, a tím i práva na spravedlivý proces. Uvedenými argumenty se stěžovatelka snaží zdejší soud přesvědčit, že orgány územní finanční správy nemohly penále vyměřit, neboť by tak stěžovatelka byla sankcionována nikoliv za své pochybení, ale za to, že jí poskytovatel prostředky dotace vyplatil. Jelikož stěžovatelka tímto fakticky napadá správnost rozhodnutí o vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně, Nejvyšší správní soud tento kasační důvod při hodnocení zákonnosti vyměření penále přezkoumat nemůže. Vzhledem k tomu, že správce daně vydal platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně [tento platební výměr obstál i v přezkumu zdejšího soudu (viz rozsudek ze dne 17. 7. 2014, čj. 10 As 10/2014-42)], musel následně stěžovatelce vyměřit i penále za neprovedení včasného odvodu do státního rozpočtu. Neobstojí přitom ani argument stěžovatelky, že při vyměření penále nebylo zohledněno specifikum vyplacené dotace, tj. skutečnost, že náklady na projekt byly stěžovatelce refundované až následně po ukončení realizace podpořeného projektu. Z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že povinnost platit penále vzniká přímo ze zákona, nezakládá ji správce daně vydáním platebního výměru. Platební výměr má charakter deklaratorního rozhodnutí, jímž správce daně sděluje daňovému dlužníkovi předpis penále, jež tu v důsledku jeho prodlení s uhrazením daňové povinnosti v určité výši k určitému datu ex lege existuje (např. rozsudek ze dne 8. 2. 2006, čj. 1 Afs 16/2005-63, věc SETERM, s. r. o., již cit. rozsudek čj. 9 Afs 65/2007-54, nebo rozsudek ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 Afs 112/2007-72).“

33. K námitce, že rozdílné posouzení skutkově a právně totožné věci různými orgány veřejné správy narušilo žalobcovu právní jistotu a jeho právo na spravedlivý proces, odkázal Nejvyšší správní soud na odůvodnění rozsudku čj. 10 As 10/2014-42 v části, kde poukazuje na přisnost výkladu legitimního očekávání v judikatuře Soudního dvora Evropské unie (viz bod 28) s tím, že „takto úzce definovaná právní jistota stěžovatelky nemohla být narušena ani vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně, ani následným vyměření penále v důsledku neprovedení tohoto odvodu ke dni k tomu zákonem určenému.“

34. K námitce porušení práva na spravedlivý proces Nejvyšší správní soud uvedl, že „vyměření penále nepochybně zasahuje do její majetkové sféry. S ohledem na jeho základní funkci (paušalizovaná náhrada eventuální škody, jež by státu mohla vzniknout zpožděním daňových příjmů) nicméně nelze penále chápat jako správní delikt či trestní obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2011, čj. 1 Afs 1/2011-82, věc F plus H s.r.o., body 27-36). Stěžovatelkou tvrzené práva proto pod ochranu spravedlivého procesu ve smyslu Úmluvy nespádají. Čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod na nyní projednávanou věc dopadá; rozdílné závěry orgánů veřejné správy, které nezávisle na sobě kontrolovaly rozpočtovou kázeň stěžovatelky, však nelze považovat za porušení jejího práva na spravedlivý proces (viz rozsudek čj. 10 As 10/2014-42, bod 16).“

35. Nejvyšší správní soud se vyjádřil i k námitce žalobce, má-li být penále sankcí za pozdní odvod za porušení rozpočtové kázně, musel by mít žalobce nejprve povědomí o tom,

že odvod má provést. Bez povědomosti o povinnosti provést odvod, nemůže osoba, která je povinná odvod provést, být v prodlení s jeho provedením. Za popsané situace nebylo možné oprávněně požadovat po žalobci takové chování, aby sám, bez toho, že by byla kýmkoli zpochybňována oprávněnost přijetí dotace, vrátil prostředky dotace den poté, co peníze přijal. Prostředky dotace přijal v dobré víře, že se choval po právu. Bylo by absurdní požadovat, aby prostředky dotace vrátil ihned po tom, co je obdržel; a to zvláště v situaci, kdy i podle písemných protokolů o poskytovatelem provedených kontrolách splnil všechny podmínky pro její čerpání. Proto po žalobci údajně nelze žádat, aby penále platil ode dne následujícího po dni přijetí dotace. K této námitce uvedl: *„Stěžovatelka usiluje o prosazení nové interpretace § 44a odst. 7 rozpočtových pravidel, interpretace, která by změnila původní konstrukci tohoto ustanovení. Zdejší soud spatřuje vyměření sporného penále jako tvrdý dopad zákona do sféry stěžovatelky; soud však nemůže text této právní normy vykládat způsobem, jež její jazykové znění nepředpokládá. Krajský soud proto správně uzavřel, že zákon zcela jasně váže počátek běhu doby, za kterou se penále vyměruje, na den následující po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně. Nejvyšší správní soud již konstatoval, že odvod za porušení rozpočtové kázně je splatný právě ode dne porušení, nikoliv až ode dne vydání platebního výměru na tento odvod, či ode dne uplynutí lhůty v tomto platebním výměru uvedené. Penále z odvodu za porušení rozpočtové kázně se pak počítá ode dne, kdy k porušení rozpočtové kázně došlo, do dne, kdy byl prostředky odvedeny (viz rozsudek ze dne 25. 6. 2009, čj. 5 Afs 70/2008-152, č. 2309/2011 Sb. NSS, věc NELI S. P. A., a. s.). Platební výměr na penále má nadto charakter deklaratorního rozhodnutí, jímž správce daně sděluje daňovému dlužníkovi předpis penále (viz rozsudky cit. v bod [17] shora). Den, kdy se stěžovatelka dověděla o svém pochybení, čímž nenávratně ztratila svou „dobrou víru“, nemůže být rozhodný pro počátek běhu doby. Dle relevantní právní úpravy se počátek běhu doby rozhodně neposouvá do okamžiku, kdy se stěžovatelka doví o tom, že rozpočtovou kázeň při čerpání dotace porušila. To, že si stěžovatelka nebyla vědoma své povinnosti odvést prostředky dotace v den následující po tom, co je obdržela, nemůže v tomto případě hrát žádnou roli. Povinnost platit penále za opožděné odvedení dotace ji vznikla ze zákona, který okamžik počátku a konce doby, za kterou se penále vyměruje, bezvýjimečně určuje. Pokud je ustanovení zákona jasné, soud nedisponuje žádnými nástroji k úpravě toho, jak povinnost platit penále na stěžovatelku dopadne. Zákonodárce nedal soudům žádný prostor k jiné než výše uvedené interpretaci § 44a odst. 7 rozpočtových pravidel, a proto zdejší soud nemohl zohlednit žádný subjektivní aspekt podmiňující počátek doby, za kterou je penále vyměřeno. Vyměření penále není koncipováno na základech subjektivní odpovědnosti, nýbrž odpovědnosti objektivní. Proto při vyměření penále nelze zohledňovat ani to, zda si stěžovatelka byla či nebyla porušení primární povinnosti vědoma.“* Provedený výklad se vztahuje k právní úpravě platné a účinné před 30. 12. 2011, tedy před účinností novely č. 465/2011 Sb., neboť právě tato právní úprava je na věc aplikovatelná.

36. Další námitkou žalobce, se kterou se Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vypořádal, bylo, pokud by poskytovatel před vyplacením dotace dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro poskytnutí dotace, a dotaci nevyplatil, žalobci by sice nebyly částečně kompenzovány již vynaložené náklady na zhotovení nájemní haly, ale do její majetkové sféry by negativně nezasáhla povinnost platit penále. Pokud již přesto nastala situace, že bylo orgány finanční správy dodatečně shledáno, že poskytovatel dotace nesprávně posoudil podmínky pro její poskytnutí, a tato byla poskytnuta neoprávněně (byť žalobce setrval na

svém právním názoru, že dotaci přijal oprávněně), bylo by na místě pouze požadovat vrácení dotace, bez dalšího majetkového postihu penálem, právě z důvodu, že příčinou porušení rozpočtové kázně nebylo chování žalobce, ale nesprávné posouzení splnění podmínek pro vyplacení dotace jejím poskytovatelem. K tomu je v citovaném rozsudku kromě odkazu na to, co již bylo uvedeno v bodech [11] a [17], konstatováno, že „*stěžovatelce vznikla povinnost platit penále ze zákona; správce daně penále předsal ve správné výši a za relevantní dobu. Výtka stěžovatelky, že by penále nemusela platit, pokud by poskytovatel prostředky dotace na její účet nezaslal, míří přímo proti zákonnému vymezení počítání penále v rozpočtových pravidlech. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou v tom, že pokud by jí poskytovatel dotaci nevyplatil, penále by neplatila. Zdejší soud však stěžovatelce připomíná, že o svém porušení rozpočtové kázně musela vědět již před vyplacením dotace, neboť dotací podpořenou nájemní halu neměla zkolaudovanou k účelu vymezenému v žádosti o poskytnutí podpory a za využívání haly k nesprávnému účelu jí byla dokonce udělena pokuta (viz rozsudek č.j.10 As 10/2014-42, zejména body 39 a 43). Proto stěžovatelka vůbec neměla o vyplacení dotace poskytovatele žádat.*“

37. Právní závěry učiněné Nejvyšším správním soudem o námitkách totožných, které v nyní soudem posuzované žalobě uplatnil žalobce opakovaně, jsou pro krajský soud nejen závazné, ale krajský soud vycházející při přezkoumání napadeného rozhodnutí podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přezkoumal podle § 75 odst. 2 s.ř.s. napadené výroky obou rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů a neshledal důvod, pro který by se od nic měl odchýlit. Proto učinil závěr, že je žaloba nedůvodná a podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

IX.

38. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 30. září 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková